

Петя Дубарова
Двете царства

Там далеч – зад хиляди живи и мъртви води, когато слънцето плете своята златна кошница – живееше гора. Млада беше тя – млада и хубава. И дърветата ѝ бяха млади. Само един стар бор стърчеше настрани и многото му очи – шишарките – стрелкаха сърдито тези, които вечер допираха стеблата си, шушнеха си нещо и не му позволяваха да спи. Друг път, когато младите ставаха твърде дръзки, бедният старик се чудеше накъде да се обърне, за да не гледа, но те – дърветата – нямат гръб като нас хората и накъдето и да се обърнеш, той чуваше тихите им думи, чувстваше нежният досег на смолистия им ствол.

В тази гора живееха Той и Тя. Ех, че щастливо живееха! Тя беше малко по-ниска от него и когато вечер паднеше мрак, а луната не бързаше да изплува, той се навеждаше над нея. Другите дървета нищо не виждаха – беше тъмно, – но чуваха как пука младата му снага и неведнъж от нея падаше откършено клонче.

Денем те цели часове се съзерцаваха и нали бяха близо, той протягаше зелена вейка към нея, но тя се дръпваше засрамено, че и двамата бяха млади, млади... Слънцето им беше обещало да ги венчае, когато падне първия сняг, а зимата беше така далече.

Обичаха ги другите дървета, е, и малко им завиждаха. „Искам да ме обичаш както той нея“ – нерядко казваше някоя малка хубавица, чувайки вечер своя любим да въздиша, потопен в размисли. „Ах, виж тя как го гледа! Колко го обича! А ти обичаш ли ме така?“ – прошепваше друг и вперваше изпитателен поглед в своята любима. Тя трепваше и двамата задърпваха корените си, разклоняваха ги, мъчеха се да ги докоснат, защото под земята никой нищо не вижда. Но друго беше в долното царство – царството на корените. Тук няма слънце и златни мостове, няма светлина. Няма любопитни погледи на съседи, защото пръстта не е прозрачна като въздуха. Тя е влажна и тъмна, пълна с животворен сок, вода, топлина и истина. И в това царство живееха Неговият и Нейният корен – в царството на истината.

„Ах! Колко си груб и брадясъл! Пиеш сок от моята пръст! Чуваш ли? Махни се!“

„Не ме докосвай! Грозна си като коса на вещица!“ – отвърщаше на обидата Неговият корен.

Те трепереха, а пръстта се ронеше. Тя ставаше рехавата като пясък.

Но какво се случи тогава в горното царство? От някъде пристигнаха Бурята и Нощта.

„Е-е-е! Горице-е-е!“ – ревноха те, а ехото уплашено заповтаря неистовия им смях.

Дърветата изтръпнаха и станаха още по-зелени.

„Сега ще се преборим! Чу-у-вате ли-и?“ – викаха двете и запретваха черни лъкави! Стана страшно. Студени ветрове блъскаха земята. Заогъваха се дърветата, запукаха смолистите им тела. Но млади, силни бяха корените им. Дълбоко почиваха те в топлата почва. Запрегръщаха се Той и Тя, защото сега никой не ги гледаше, всеки мислеше за страшното. Единствен самотен беше старият бор. О, как геройски се мъчеше той да устои на вятъра, макар че снагата му – костелива и суха, отдавна бе загубила младежката си сила. А в царството на истината Нейният и Неговият корени не знаеха нищо за Бурята и Нощта. Те отдавна бяха престанали да се интересуват от своите надземни части...

„Грозна и глупава...“

„Крадец! Ти дишаш моя въздух, пиеш моята влага!“ Те съскаха и се задъхваха, а пръстта скриптеше между тях, ронеше се.

„Дръж се здраво за мене! Не гледай!“ – шепнеше Той.

„Страх ме е! Сякаш това е последната ни нощ!“ – отвръщаше Тя.

„Но ние сме млади. Ние трябва да живеем!“

„Не чувствам корена си! Защо пръстта под нас се рони? Аз падам! Помощ!“

Той протегна зелени клони към нея. Ех, как напрягаше мъжките си сили да я задържи, но усети, че земята под него се рони, той се разлюля и двамата, млади и хубави, паднаха върху тревата.

„А-а-а-а!“ – извика Нощта. Тя бе победена! Повлече черна опашка на запад! Дълго се кикоти Бурята, пияна от своята победа, събра ветровете си и омаломощените си светкавици и се повлече към небето да отпирува победата. Слънцето отново изплете своята светла кошница. Стрaшното беше отминало. Дърветата отвориха очи шишарки, заоглеждаха се уплашени, треперещи.

И чудо – върху цветната поляна лежах мъртви Тя и Той, а до изтръгнатите им корени зееха като кладенци две черни дупки. А някъде към края на гората уморен, задъхан, с измачкани иглички, стоеше старият бор и шишарките му очи сякаш бяха пораснали за една нощ. А може би той ги бе разширил от ужас. Мълчаха дърветата, мигаха с ресници – борови иглички: „Той беше стар и самотен, а оцеля. А те – какво се случи с тях, – те бяха млади, обичаха се“ – мислеха си те.

„Ех, деца мои!“ – прошепна старецът и по сбръчкания му ствол се затъркаляха една след друга мътни капки.

„Млади бяха! Млади и хубави! Но в корените, в корените е истината, там долу, откъдето тръгваме ние нагоре – към светлото!“

Затрепераха дърветата – и как се мъчеха да докоснат под земята корените си!

А земята – търпелива и благородна, – може би всичко би изтърпяла, отново би дала живот на двата корена, но там, долу, е царството на топлината, радостта и истината...

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6049>]